

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

zo 6. septembra 2012 (*)

„Sloboda usadiť sa – článok 49 ZFEÚ – Daňová právna úprava – Majetková daň – Podmienky priznania nároku na zníženie majetkovej dane – Strata postavenia platiteľa majetkovej dane v dôsledku premiestnenia sídla spoločnosti do iného členského štátu – Obmedzenie – Odôvodnenie – Naliehavé dôvody všeobecného záujmu“

Vo veci C-380/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal administratif (Luxembursko) z 13. júla 2011 a doručený Súdnemu dvoru 18. júla 2011, ktorý súvisí s konaním:

DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SpA

proti

Administration des contributions en matière d'impôts,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, sudcovia A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen a C. Toader (spravodajkyňa),

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: R. Ferey, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. marca 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SpA, v zastúpení: J.-P. Winandy, avocat,
- luxemburská vláda, v zastúpení: C. Schiltz, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci M. Adams, avocat,
- Európska komisia, v zastúpení: C. Soulay a W. Roels, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 49 ZFEÚ.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SpA (ďalej len „DIVI“), spoločnosťou založenou podľa talianskeho práva so sídlom v Taliansku,

a luxemburskou daňovou správou, ktorého predmetom je odňatie nároku, ktorý jej bol poskytnutý, na zníženie dane z majetku z dôvodu premiestnenia sídla spoločnosti DA. DV. Family Holding Sàrl (ďalej len „DADV“) do iného členského štátu ako Luxemburského veľkovojvodstva.

Luxemburský právny rámec

3 Zákon zo 16. októbra 1934 o dani z majetku v znení zákona z 21. decembra 2001 obsahujúceho reformu určitých ustanovení v oblasti priamych a nepriamych daní (*Mémorial A* 2001, 157, s. 3312, ďalej len „ZDM“) upravuje priamu daň z majetku.

4 Z tohto zákona vyplýva, že kolektívne subjekty podliehajú tejto priamej dani.

5 § 8a uvedeného zákona upravuje možnosť zníženia majetkovej dane a stanovuje podmienky jej priznania pre platiteľov uvedených v § 1 ods. 1 bode 2 ZDM, medzi ktorými sú uvedené kolektívne subjekty.

6 § 8a ZDM znie:

„1. Daňovníci v zmysle § 1 ods. 1 bodu 2, ktorí sa zaviazu zapísať do svojej súvahy rezervu zo zisku za určitý rok, ktorá sa má zachovať počas piatich po sebe nasledujúcich rokov, získajú na základe žiadosti, ktorú treba predložiť spolu s priznaním k dani z príjmov, zníženie splatnej dane z majetku za ten istý rok. Toto zníženie predstavuje pätinu vytvorenej rezervy, nesmie však prekročiť výšku dane z príjmov právnických osôb zvýšenej o príspevok do fondu zamestnanosti, ktorá je splatná pred prípadným započítaním za ten istý rok. Rezervu je potrebné vytvoriť pri rozdelení hospodárskeho výsledku za prevádzkové účtovné obdobie, najneskôr však ku koncu prevádzkového účtovného obdobia, ktoré nasleduje po účtovnom období, na ktoré sa vzťahuje zníženie dane.

...

3. V prípade použitia rezervy pred uplynutím päťročného obdobia na iné účely ako na zahrnutie do imania sa daňovníkovi zvýši daňová povinnosť na daň z majetku za predmetný rok o jednu pätinu sumy použitej rezervy.

...

V prípade zlúčenia alebo prevzatia spoločnosti môže preberajúca spoločnosť alebo ťubovoľná spoločnosť zo skupiny prevziať rezervu uvedenú v súvahe zaniknutej spoločnosti s cieľom splniť podmienku päťročnej držby.“

7 Luxemburské právne predpisy stanovujú možnosť, aby spoločnosť so sídlom v Luxembursku premiestnila svoje sídlo do iného štátu, ako aj daňové dôsledky takéhoto premiestnenia, v § 172 zákona o dani z príjmu (*Mémorial A* 1967, 79, s. 1228, v znení neskorších predpisov, ďalej len „LIR“), ktorý odkazuje na § 169 toho istého zákona.

8 § 172 LIR určuje:

„1. Keď kolektívny subjekt so sídlom v Luxembursku premiestni svoje sídlo a svoju hlavnú správu do zahraničia a tým prestane byť daňovým rezidentom, použijú sa ustanovenia § 169. Odhadovaná dosiahnutá hodnota všetkých aktív a pasív v čase premiestnenia sídla sa považuje za čistý zisk v likvidácii.

...“

9 § 169 LIR upravuje:

„1. V prípade kolektívnych subjektov, ktoré boli zrušené, podlieha dani čistý zisk dosiahnutý počas ich likvidácie.

...

5. V prípade zrušenia zodpovedajú investované čisté aktíva týmto aktívam na konci prevádzkového účtovného obdobia, ktoré predchádza obdobiu, v ktorom došlo k zrušeniu, ktoré boli použité na účely výpočtu dane z príjmu právnických osôb. Ak nebola daň vypočítaná na tomto základe, stanoví sa výmerom z úradnej povinnosti. Investované čisté aktíva sa znížia o zisk za predchádzajúce prevádzkové účtovné obdobie, ktorý bol rozdelený po skončení prevádzkového účtovného obdobia.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

10 DADV je spoločnosťou založenou podľa luxemburského práva. Do 12. októbra 2006 mala svoje sídlo v Luxembursku. K tomuto dátumu premiestnila svoje sídlo do Talianska.

11 Za rok 2004 získala DADV zníženie dane z majetku vo výške 50 965 eur, čo zodpovedalo dani z majetku splatnej touto spoločnosťou zo zdaniteľného majetku v hodnote 10 193 000 eur. Výška nerozdeliteľnej rezervy vytvorenej podľa § 8a ods. 1 ZDM sa pri rozdelení zisku za zdaňovací rok 2004 rovnala sume 254 825 eur.

12 Z daňového priznania DADV za rok 2005 vyplýva, že táto spoločnosť uviedla ako zdaniteľný majetok sumu 9 364 604 eur, na základe ktorej bola vypočítaná daň z majetku vo výške 46 820 eur, pričom na účel oslobodenia od tejto dane vytvorila nerozdeliteľnú rezervu vo výške 234 100 eur.

13 Za rok 2006 deklarovala DADV ako zdaniteľný majetok sumu 249 987 eur, na základe ktorej bola vypočítaná daň z majetku vo výške 1 245 eur.

14 V priebehu mesiaca december 2006 DIVI prevzala formou fúzie spoločnosť DADV.

15 Ako nástupnícka spoločnosť spoločnosti DADV požiadala spoločnosť DIVI podľa § 8a ZDM o zníženie splatnej dane z majetku prvej uvedenej spoločnosti za zdaňovacie roky 2005 a 2006, t. j. za obdobie, počas ktorého bola spoločnosť DADV luxemburským daňovníkom.

16 L'administration des contributions en matière d'impôts (daňová správa) odmietla vyhovieť týmto žiadosťiam z dôvodu nesplnenia podmienok stanovených v § 8a ZDM.

17 Dňa 15. júla 2009 Bureau d'imposition (daňový úrad) vydal pre DADV daňový výmer za každý z uvedených rokov. V prvom daňovom výmere týkajúcom sa zdaňovacieho roka 2005 daňová správa určila, že k 1. januáru 2005 sa zdaniteľný majetok rovnal 9 364 000 eur a v dôsledku toho stanovil sumu splatnej dane z majetku vo výške 46 820 eur.

18 V druhom daňovom výmere týkajúcom sa zdaňovacieho roka 2006 stanovila táto správa zdaniteľný majetok k 1. januáru 2006 na sumu 9 131 000 eur a sumu splatnej dane z majetku vo výške 45 655 eur.

19 V tomto výmere, ktorý bol uvedený ako posledný, Bureau d'imposition ďalej rozhodol, že

DADV pri rozdeľovaní zisku za zdaňovací rok 2004 predčasne rozdelila rezervu vytvorenú v zmysle § 8a ZDM. Následne tento úrad požadoval od DADV úhradu sumy 50 965 eur rovnajúcej sa zníženiu dane z majetku, ktoré bolo tejto spoločnosti poskytnuté za rok 2004.

20 Spoločnosťou podanou 9. októbra 2009 žiadala DIVI zmenu alebo zrušenie týchto dvoch daňových výmerov, pričom tvrdila, že možnosť využiť zníženie dane podľa § 8a ZDM získala oprávnenie, lebo vytvorila nerozdeliteľnú rezervu v súlade s týmto ustanovením.

21 Keďže l'administration des contributions en matière d'impôts na túto spoločnosť neodpovedala, DIVI podala 15. októbra 2009 žalobu na tribunal administratif domáhajúc sa zmeny alebo zrušenia uvedených daňových výmerov.

22 Pred týmto súdom DIVI tvrdila, že Bureau d'imposition nesprávne uplatnil § 8a ZDM. Avšak uviedla, že DADV vytvorila vo svojej súvahe osobitnú rezervu na daň z majetku, ktorá zodpovedala päťnásobku sumy splatnej dane za roky 2004, 2005 a 2006. Po premiestnení svojho sídla do Talianska zachovala DADV túto rezervu v súvahe. Aj po fúzii bola rezerva zachovaná v rámci rezervy fúzie a k 31. decembru 2008 bola zapísaná v účtovníctve preberajúcej spoločnosti.

23 V tomto ohľade l'administration des contributions en matière d'impôts tvrdila pred vnútroštátnym súdom, že požadované zníženie dane nebolo odmietnuté z dôvodu predčasného rozdelenia rezervy v zmysle § 8a ods. 3 ZDM, ale preto, lebo daňovník, ktorý žiada na základe § 8a ZDM o zníženie dane, musí mať sídlo v Luxembursku v čase, keď vytvára uvedenú rezervu, a musí tu zotrvať počas obdobia zachovania tejto rezervy, ktorá zodpovedá piatim po sebe nasledujúcim rokom. V prejednávanom prípade DADV však nebola platiteľom dane z majetku počas celého päťročného obdobia zachovania rezervy, ako je to stanovené v § 8a ods. 1 ZDM.

24 Podľa vnútroštátneho súdu boli sporné daňové výmery vydané z dôvodu nesplnenia podmienky podliehania luxemburskej dani z majetku počas celého obdobia stanoveného v § 8a ods. 1 ZDM.

25 DIVI však tvrdí, že výklad § 8a ZDM podaný Bureau d'imposition je v rozpore s právom Únie, v prejednávanom prípade so zásadou slobody usadiť sa.

26 Vnútroštátny súd uvádza, že § 8a ZDM, konkrétne podmienka, ktorá podriaďuje priznanie zníženia dane z majetku zachovaniu rezervy zapísanej v súvahe počas piatich po sebe nasledujúcich rokov, nutne predpokladá, že spoločnosť, ktorá žiada o toto zníženie, podlieha počas tohto obdobia dani z majetku. Takéto ustanovenie môže byť menej atraktívnym usadenie spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte ako Luxemburskom veľkovoľvodstve.

27 Za týchto podmienok sa tribunal administratif rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vykladať v tom zmysle, že bráni takému ustanoveniu, akým je ustanovenie § 8a ZDM, ktoré vo svojom odseku 1 podmieňuje priznanie zníženia dane z majetku tým, že platiteľ bude podliehať luxemburskej dani z majetku počas piatich po sebe nasledujúcich zdaňovacích rokov?“

O prejudiciálnej otázke

O použiteľnosti ustanovení zmluvy o slobode usadiť sa

28 V konaní vo veci samej je nesporné, že DADV, ktorá je spoločnosťou založenou podľa luxemburského práva, následne premiestnila svoje sídlo z Luxemburska do Talianska. Vnútroštátny súd uvádza, že z dôvodu tohto premiestnenia prestala DADV spĺňať podmienku

podliehania luxemburskej dani z majetku počas celého obdobia stanoveného v § 8a ZDM, čo je dôvodom, prečo jej boli zaslané daňové výmery, o ktoré ide v konaní vo veci samej.

29 Za týchto podmienok treba uviesť, že právna úprava v konaní vo veci samej spojuje v prípade spoločností založených v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou daňové dôsledky iba so situáciou, v ktorej sa tieto spoločnosti nachádzajú, keď prestanú byť platiteľmi luxemburskej dane z majetku, najmä po premiestnení ich sídla do iného členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. novembra 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, Zb. s. I-12273, bod 31).

30 Z toho vyplýva, že DADV, na ktorú sa ako na spoločnosť založenú v súlade s právnou úpravou jedného členského štátu a so sídlom v Európskej únii vzťahujú v súlade s článkom 54 ZFEÚ ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa, sa teda môže dovoľávať práv vyplývajúcich z článku 49 ZFEÚ na účel spochybnenia zákonnosti straty daňového zvýhodnenia, o ktorom bolo rozhodnuté z dôvodu premiestnenia jej sídla do iného členského štátu, na ktoré mala nárok na základe obdobia, počas ktorého mala svoje sídlo v Luxembursku, pričom na základe tejto skutočnosti podliehala v uvedenom členskom štáte dani z majetku.

31 Z toho vyplýva, že na takúto situáciu, o akú ide v konaní vo veci samej, sa použijú ustanovenia zmluvy FEÚ o slobode usadiť sa.

O existencii obmedzenia slobody usadiť sa

32 Článok 49 ZFEÚ nariaňuje odstránenie obmedzení slobody usadiť sa. Hoci ustanovenia Zmluvy týkajúce sa slobody usadiť sa podľa ich znenia smerujú k zabezpečeniu práva na vnútroštátne zaobchádzanie v hostiteľskom členskom štáte, zabraujú aj tomu, aby členský štát pôvodu bránil jednému zo svojich štátnych príslušníkov alebo spoločnosti založenej podľa jeho právnej úpravy v usadení sa v inom členskom štáte (rozsudok *National Grid Indus*, už citovaný, bod 35 a citovaná judikatúra).

33 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že obmedzením slobody usadiť sa sú všetky opatrenia, ktoré výkon tejto slobody zakazujú, bránia mu alebo ho robia menej príťažlivým (pozri rozsudky z 5. októbra 2004, *CaixaBank France*, C-442/02, Zb. s. I-8961, bod 11; zo 6. decembra 2007, *Columbus Container Services*, C-298/05, Zb. s. I-10451, bod 34; z 23. októbra 2008, *Krankenheim Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, C-157/07, Zb. s. I-8061, bod 30, a z 15. apríla 2010, *CIBA*, C-96/08, Zb. s. I-2911, bod 19).

34 V konaní vo veci samej je nutné konštatovať, že spoločnosť založená podľa luxemburského práva, ktorá premiestni svoje sídlo mimo luxemburské územie počas päťročného obdobia nasledujúceho po zdaňovaní roku, počas ktorého jej bolo priznané zníženie majetkovej dane, o aké ide v konaní vo veci samej, podlieha menej výhodnému zaobchádzaniu v porovnaní s podobnou spoločnosťou, ktorá si zachová svoje sídlo v Luxembursku.

35 Na základe vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide v konaní vo veci samej, má totiž premiestnenie sídla spoločnosti, ktorá bola založená podľa luxemburského práva, počas uvedeného obdobia do iného členského štátu ako Luxemburského veľkovoľvodstva za následok okamžitú stratu nároku na zníženie dane, zatiaľ čo k takejto strate nepríde, ak si takáto spoločnosť zachová svoje sídlo na luxemburskom území. Nárok na zníženie majetkovej dane priznaný spoločnosti, ktorá si svoje sídlo zachová na území dotknutého členského štátu, je odťatý len vtedy, ak sa rezerva stanovená v § 8a ods. 3 ZDM použije pred uplynutím päťročného obdobia na iné účely ako na zahrnutie do imania.

36 Toto rozdielne zaobchádzanie v prípade režimu nároku na zníženie dane z majetku, o aké ide v konaní vo veci samej, ktoré môže mať negatívne dosahy na majetok spoločnosti, ktoré si

prajú premiestniť svoje sídlo mimo Luxembursko, môže mať povahu odradiť spoločnosti založené podľa luxemburského práva od premiestnenia ich sídla do iného členského štátu počas obdobia piatich rokov nasledujúcich po zdaní ovcami roku, počas ktorého im bolo priznané zníženie dane z majetku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. marca 2004, de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, Zb. s. I-2409, bod 46; zo 7. septembra 2006, N, C-470/04, Zb. s. I-7409, bod 35, a zo 6. septembra 2012, Komisia/Portugalsko, C-38/10, bod 28).

37 Na rozdiel od toho, čo tvrdí luxemburská vláda, konštatované rozdielne zaobchádzanie nemožno vysvetliť rozdielnou objektívnou situáciou. V prípade zníženia dane z majetku, ktoré bolo získané v prvom členskom štáte pred premiestnením sídla, je v súvislosti s právnou úpravou členského štátu, ktorej účelom je umožniť zníženie dane z majetku získaného na jeho území, situácia spoločnosti založenej podľa práva uvedeného členského štátu, ktorá premiestňuje svoje sídlo do iného členského štátu, podobná situácii spoločnosti založenej takisto podľa práva prvého členského štátu, ktorá svoje sídlo v tomto členskom štáte ponecháva (pozri v tomto zmysle rozsudky National Grid Indus, už citovaný, bod 38, a Komisia/Portugalsko, už citovaný, bod 29).

38 Luxemburská vláda pôvodne tvrdila, že strata nároku podľa § 8a ZDM, predovšetkým spätná strata nároku na zníženie dane z majetku DIVI, nie je dôsledkom premiestnenia sídla DADV mimo luxemburské územie, ale dôsledkom nesplnenia dvoch podmienok stanovených v § 8a ods. 1 a 3 ZDM, ktoré vyžadujú, aby bola v súvahe spoločnosti zachovaná rezerva počas piatich rokov po jej vytvorení a aby nebola použitá na iné účely.

39 Takéto tvrdenie nemožno prijať. Strata nároku na zníženie dane z majetku, o aké ide v konaní vo veci samej, nie je dôsledkom použitia rezervy pred uplynutím päťročného obdobia na iné účely, ako sú tie stanovené v § 8a ods. 3 ZDM. Zo spisu zaslaného Súdnemu dvoru totiž vyplýva, že DADV a neskôr DIVI zachovali vo svojej súvahe rezervu stanovenú v § 8a ods. 1 ZDM. Z toho vyplýva, ako neskôr uznala luxemburská vláda, že strata zvýhodnenia stanoveného v § 8a ZDM je dôsledkom skutočnosti, že DADV nepodliehala luxemburskej dani z majetku počas obdobia piatich rokov nasledujúcich po vytvorení rezervy stanovenej v § 8a ods. 1 ZDM. Ak by DADV zachovala svoje sídlo na luxemburskom území, mala by z tohto daňového zvýhodnenia prospech i naďalej.

40 Z uvedeného vyplýva, že rozdielne zaobchádzanie, ktorému sú v rámci vnútroštátnych ustanovení dotknutých vo veci samej vystavené spoločnosti založené podľa luxemburského práva, ktoré premiestňujú svoje sídla do iného členského štátu, v porovnaní so spoločnosťami založenými podľa luxemburského práva, ktoré svoje sídlo spoločnosti zachovávajú na luxemburskom území, predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa v zásade zakázané ustanoveniami Zmluvy FEÚ.

O odôvodnení obmedzenia slobody usadiť sa

41 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že obmedzenie slobody usadiť sa možno pripustiť iba vtedy, ak je odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu. Navyše je v takom prípade potrebné, aby toto obmedzenie bolo spôsobilé zaručiť uskutočnenie sledovaného cieľa a aby neprekračovalo medze toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné (pozri rozsudok National Grid Indus, už citovaný, bod 42 a citovanú judikatúru).

42 Podľa luxemburskej vlády je obmedzenie slobody usadiť sa odôvodnené cieľom spočívajúcim v zabezpečení vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členské štáty podľa zásady daňovej teritoriality.

43 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že zachovanie rozdelenia daňovej právomoci medzi členské štáty je legitímnym cieľom uznaným Súdnym dvorom (pozri rozsudok National Grid

Indus, už citovaný, bod 45 a citovaných judikatúru).

44 Za okolností, akými sú tie v spore vo veci samej, však nemožno zistené obmedzenie slobody usadiť sa odôvodniť požiadavkou vyváženého rozdelenia daňovej právomoci medzi členské štáty.

45 V tomto ohľade stačí zdôrazniť, podobne ako uviedla Európska komisia, že skutočnosť, že sa spoločnosť odoberá nárok na zníženie dane z majetku, ktorý získala, a skutočnosť, že sa požaduje jeho okamžitá náhrada v prípade premiestnenia sídla tejto spoločnosti do iného členského štátu ako do Luxemburského veľkovojvodstva, nezaručuje daňovú právomoc tohto členského štátu ani vyvážené rozdelenie daňovej právomoci medzi dotknuté členské štáty. Samotná povaha mechanizmu straty zvýhodnenia totiž predpokladá, že členský štát vopred súhlasil s tým, že prizná toto zvýhodnenie a v dôsledku toho zníži daň z majetku daňovníkom rezidentom, ak boli splnené podmienky uvedené v § 8a ZDM.

46 Predmetné obmedzenie vo veci samej nemôže byť odôvodnené ani potrebou zaručiť koherenciu vnútroštátneho daňového systému, ktorú Súdny dvor uznal ako predstavujúcu naliehavý dôvod všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. januára 1992, Bachmann, C-204/90, Zb. s. I-249, bod 28, a Komisia/Belgicko, C-300/90, Zb. s. I-305, bod 21).

47 K tomu, aby tvrdenie založené na takomto odôvodnení mohlo obstáť, je totiž potrebné, aby bola preukázaná priama súvislosť medzi predmetným daňovým zvýhodnením a vyrovnaním tohto zvýhodnenia určitým daňovým odvozom (pozri rozsudok z 29. marca 2007, Rewe Zentralfinanz, C-347/04, Zb. s. I-2647, bod 62 a citovaných judikatúru). Takáto priama súvislosť nie je daná, ak ide najmä o rozdielne dane alebo o daňové zaobchádzanie s rozdielnymi daňovníkmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. septembra 2003, Bosal, C-168/01, Zb. s. I-9409, bod 30, a z 1. decembra 2011, Komisia/Maľarsko, C-253/09, Zb. s. I-12391, bod 77).

48 Pritom z preskúmania vnútroštátnej právnej úpravy, o akú ide v konaní vo veci samej, vyplýva, že nie je daná priama súvislosť medzi priznaním zníženia dane z majetku spoločnosti, ktorá spĺňa podmienky stanovené v § 8a ods. 1 ZDM na jednej strane, a cieľom sledovaným touto právnou úpravou na druhej strane, najmä pokiaľ ide o skutočnosť, aby sa uvedené daňové zvýhodnenie kompenzovalo dodatočnými príjmami v oblasti dane z príjmu právnických osôb a obchodnej dane za rok, počas ktorého sa zachováva rezerva uvedená v § 8a ods. 1 ZDM.

49 Z toho vyplýva, tak ako zdôrazňuje Komisia, že vzdialená a neistá povaha takéhoto neskoršieho zdanenia nemôže odôvodniť prekážku slobody usadiť sa, ktorá vyplýva z uvedeného paragrafu ZDM.

50 Pokiaľ ide o hlavný cieľ sledovaný daňovým režimom stanoveným v § 8a ZDM, ako bol formulovaný v procese tvorby pri jeho prijímaní, teda o snahu zvýšiť vnútroštátne daňové príjmy stačí pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou nemožno hľadanie daňových príjmov považovať za naliehavý dôvod všeobecného záujmu, ktorého by sa bolo možné dovoliť pri odôvodnení opatrenia, ktoré je v zásade v rozpore so základnou slobodou (pozri rozsudky zo 16. júla 1998, ICI, C-264/96, Zb. s. I-4695, bod 28, ako aj z 8. marca 2001, Metallgesellschaft a i., C-397/98 a C-410/98, Zb. s. I-1727, bod 59).

51 Z analýzy, ktorá bola predtým vypracovaná, vyplýva, že vnútroštátne ustanovenie, o aké ide v konaní vo veci samej, nemôže byť odôvodnené naliehavými dôvodmi verejného záujmu.

52 Preto je potrebné na položenú otázku odpovedať tak, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností, akými sú tie v konaní vo veci samej, bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na priznanie zníženia dane z majetku vzťahuje podmienka podliehania tejto

dani počas piatich po sebe nasledujúcich zdaovacích rokov.

O trovách

53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností, akými sú tie v konaní vo veci samej, bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej sa na priznanie možnosti nároku zníženia dane z majetku vzťahuje podmienka podliehania tejto dani počas piatich po sebe nasledujúcich zdaovacích rokov.

Podpisy

* Jazyk konania: francúzština.